

Hij vreesde er voor. Daarom wilde Achmad het in stilte wegnemen en zich vroegtijdig op weg begeven, opdat niemand hem in zijne plannen kon dwarsboomen, en omdat de sporen van den tijger dan ook nog versch waren, en hij hem dus des te zekerder zou vinden.

Het onderhoud, hoe kort het ook duurde, was opgemerkt door Pa-Achmad; en het vermoeden, dat zijn zoon liefde koesterde voor de dochter van zijn vijand, was voor hem zekerheid geworden. Hij vermoedde evenwel niets van het stoute waagstuk, dat zijn zoon ondernemen wilde.

De rust in den kampong keerde langzamerhand weder. De huizen werden gesloten. Pa-Achmad legde zich ter ruste; ook zijn zoon strekte zich op de baleh-baleh ¹⁾ uit, zonder aan slapen te denken. Zijne gedachten dwaalden van den moeilijken tocht, dien hij zou ondernemen, naar zijne Sarina. Dan weder dacht hij aan zijnen vader en aan den haat, dien deze tegen den kapala-kampong koesterde. Hij zou niet kunnen slapen, ook al wilde hij.

Een half uur vóór de dageraad zou aanbreken, gleed hij zoo voorzichtig mogelijk, om geen gedruisch te maken, van de baleh-baleh; de overige huisgenooten lagen in diepe rust. Het geweer van zijn vader werd van den wand genomen; een klein stukje bamboe, waarin een schot kruit; en de kogel, waarmede reeds vroeger een tijger gedood was en in een lapje gewikkeld daarbij hing, werden heimelijk meegenomen en zonder gedruisch verliet Achmad de ouderlijke woning. Hij blikte nog even in de richting van het huis van den kapala-kampong en volgde het smalle en kronkelende voetpad, dat hem buiten den kampong voerde. Hij sloop om den kampong heen, totdat hij ten naastenbij achter het erf van Saridin kwam. Daar bleef hij liggen, om het eerste licht van den dag af te wachten.

Toen zijne oogen meer en meer aan de duisternis gewend waren en hij de verschillende voorwerpen in den omtrek beter kon onderscheiden, bemerkte hij al spoedig aan gebroken struiken, dat hij het begin van het spoor van den tijger had.

Het duurde niet lang, of de oosterkimme kondigde de komst van den dag aan; hij zag duidelijk het spoor van den tijger. Zonder enig gerucht te maken volgde hij het. De oogen op den grond gericht, het geladen geweer in de rechterhand en de goed gescherpte kris in den gordel, hunkerde hij naar de gevaarlijke ontmoeting. Zóó overtuigd was hij van de overwinning.

Hij had immers de melatie van Sarina in den hoofddoek, en telkenmale overtuigde hij zich, dat hij de bloem nog bezat.

Ook de Javaan kan poëzie bezitten. Ligt er bovendien niet reeds poëzie in het stoute plan, om den zoo gevaarvollen strijd te wagen tegen den woudreus, die het gezin, waartoe Sarina behoorde, van het enig sappie had beroofd?

Het spoor volgende, kwam hij aan het bosch, de schuilplaats van den tijger.

Hij was zoo gelukkig beneden den ochtendwind te gaan, zoodat de tijger hem door den reuk moeilijk zou ontdekken.

¹⁾ Rustbank van bamboe.